

§ 1. Publikacja albo jawne stosowanie wynalazku lub wzoru, wystawionych na Międzynarodowych Targach w Gdańsku w czasie od dnia 2 do dnia 31 sierpnia 1947 r. włącznie, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub do zarejestrowania wzoru, jeżeli nastąpiły po wystawieniu, zgłoszenie zaś wynalazku lub wzoru w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod tymiż warunkami samo wystawienie wynalazku lub wzoru na wymienionych targach ani inne zgłoszenie, dokonane w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej po dacie wystawienia, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub zarejestrowania wzoru.

§ 2. Zgłoszenie w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej znaku towarowego, umieszczonego przed tym na towarze, wystawionym na wymienionych targach, będzie ko-

rzystało z prawa pierwszeństwa od daty wystawienia, jeżeli zgłoszenie to nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od tej daty.

§ 3. Do zgłoszenia wynalazku lub wzoru, wniesionego do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z powołaniem się na ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszym, powinno być dołączone zaświadczenie zarządu targów, wymieniające przedmiot i datę wystawienia, do zgłoszenia zaś znaku towarowego — zaświadczenie stwierdzające, że dany znak umieszczony był na towarze, wystawionym na tych targach, tudzież wymieniające osobę wystawcy, przedsiębiorstwo, rodzaj towaru oraz datę wystawienia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

278

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w przemyśle przewozowym.

Na podstawie art. 3, 4 i 20 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734, z 1945 r. Nr 21, poz. 117 i z 1946 r. Nr 51, poz. 285) zarządza się, co następuje:

§ 1. W §§ 2 i 10 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 13 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy osób zatrud-

nionych w przemyśle przewozowym (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 805) liczbę godzin pracy „624” zastępuje się liczbą „598”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

279

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 czerwca 1947 r.

w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą koni.

Na podstawie art. 1, 4—7 i 12 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 23, poz. 154) i art. 2 pkt c) dekretu z dnia 26 sierpnia 1946 r. o zniesieniu izb rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 265) zarządza się, co następuje:
Do art. 1.

§ 1. 1. Księgi stadne koni będą prowadzone według zasad ustalanych w zarządzeniach Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, ogłaszanych w Monitorze Polskim.

2. Prowadzenie ksiąg stadnych koni, z wyjątkiem ksiąg stadnych koni czystej krwi i wysokiej półkrwi: angielskiej, arabskiej i angloarabskiej, powierza się Związkowi Samopomocy Chłopskiej.

Do art. 4.

§ 2. 1. Komisje kwalifikacyjne działają przy wojewódzkich zarządach Związku Samopomocy Chłopskiej.

2. Komisja kwalifikacyjna składa się

z trzech członków: kierownika właściwego państwowego stada ogierów, jako przewodniczącego, oraz wyznaczonych przez zarząd wojewódzkiego oddziału Związku Samopomocy Chłopskiej dwóch delegatów, z których jeden winien być pracownikiem fachowym tegoż oddziału, drugi — fachowym przedstawicielem wojewódzkiego oddziału Zrzeszenia Hodowców Koni.

3. Jeżeli w okręgu działania państwowego stada ogierów zajdzie potrzeba uruchomienia kilku komisji kwalifikacyjnych, przewodniczącymi tych komisji, którym kierownik państwowego stada ogierów przewodniczyć nie jest w możności, wyznacza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

4. Przewodniczącemu komisji kwalifikacyjnej zastępuje w razie jego nieobecności członek, biorący udział z ramienia Związku Samopomocy Chłopskiej.

5. Do ważności uchwał komisji kwalifika-

cyjnej potrzebna jest obecność dwóch jej członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy. Uchwały komisji kwalifikacyjnej zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

6. Komisja dokonytuje przeglądu ogierów w obecności powiatowego lekarza weterynaryjnego, który powołany jest do wypowiedzenia opinii o stanie zdrowotnym ogierów i zdatności ich, jako rozplodników. Powiatowego lekarza weterynaryjnego w razie potrzeby zastępuje inny lekarz weterynaryjny, wyznaczony przez powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 3. 1. Przeglądy ogierów odbywają się corocznie w czasie między 1 maja a 1 listopada z wyłączeniem okresu żniw.

2. Okręgi przeglądowe, miejsca oraz terminy przeglądów ustala wojewódzka władza administracji ogólnej na wniosek przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej i ogłasza je za pośrednictwem zarządów gmin w każdej miejscowości przynajmniej na 14 dni przed przeglądem.

3. Wojewódzka władza administracji ogólnej może w sposób, przewidziany w ust. 2, zarządzić dodatkowy przegląd ogierów, które nie mogły być doprowadzone przed komisję kwalifikacyjną we właściwym czasie.

§ 4. 1. Komisja kwalifikacyjna może uznać za odpowiednie do hodowli ogiery, które:

- ukończyły trzy lata lub w najbliższym sezonie rozplodowym ukończą trzy lata, posiadają zadawalającą budowę i ruch;
- nie są dotknięte ślepotą miesięczną, wartogłowiem, dychawicą i dychawicą świszczącą,
- nie należą do ras i nie wykazują cech charakterystycznych dla ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, na którym ogier ma miejsce stałego postoju.

2. Stwierdzenie u ogiera przez lekarza weterynaryjnego jednej z wad, określonej w ust. 1 pkt b), jest wiążące dla komisji kwalifikacyjnej.

3. Ogier zostaje uznany za odpowiedniego do hodowli na przeciąg czasu do końca roku następującego po tym, w którym został uznany.

4. Komisja kwalifikacyjna może jednak przeciąg czasu, na który ogier został uznany, ustalić: w stosunku do ogierów zaliczonych do pierwszej kategorii (§ 5 pkt a) do końca roku trzeciego po tym, w którym został uznany, w stosunku zaś do ogierów, które ukończyły piętnaście lat i w ostatnich trzech latach były uznane zgodnie z paragrafem niniejszym — na czas nieograniczony.

§ 5. Ogiery, uznane za odpowiednie do hodowli zgodnie z § 4, zostają zaliczone przez

komisję kwalifikacyjną do jednej z trzech kategorii:

- do kategorii pierwszej zalicza się ogiery, które w najbliższym okresie rozplodowym ukończą co najmniej lat pięć, wyróżniają się prawidłową budową i prawidłowym ruchem, posiadają obustronne udokumentowane pochodzenie i są wpisane do ksiąg stadnych krajowych lub zagranicznych,
- do kategorii drugiej zalicza się ogiery, które ukończyły co najmniej trzy lata, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch oraz posiadają co najmniej jednostronne udokumentowane pochodzenie,
- do kategorii trzeciej zalicza się inne uznane ogiery.

§ 6. 1. Jeżeli ilość ogierów, uznanych zgodnie z § 4, nie jest wystarczająca w stosunku do ilości klaczy, znajdujących się na obszarze gminy, komisja kwalifikacyjna obowiązana jest wybrać na przeciąg czasu, przewidziany w § 4 ust. 3, spośród pozostałych doprowadzonych ogierów jednostki najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej do zaspokojenia normalnego rozrostu liczebnego pogłowia koni w gminie.

2. Ogier, uznany zgodnie z ust. 1, może być używany do pokrywania tylko tych klaczy, które mają miejsce stałego postoju w gminie, dla której został wybrany.

§ 7. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, który winien zawierać: miejsce i datę przeglądu, skład komisji, nazwisko lekarza weterynaryjnego, liczbę ogierów i klaczy, znajdujących się na terenie, objętym przeglądem według spisów gminnych, liczbę ogierów doprowadzonych na przegląd, liczbę ogierów uznanych z podziałem na kategorie oraz liczbę ogierów nieuznanych, podlegających przymusowemu wytrzebieniu. Do protokołu winny być ponadto dołączone wykazy ogierów nieuznanych, podlegających przymusowemu wytrzebieniu, z podaniem nazwiska, imienia i dokładnego miejsca zamieszkania właścicieli oraz wykaz ogierów uznanych z podaniem nazwiska, imienia i miejsca zamieszkania ich właścicieli. Protokół i wykazy podpisują przewodniczący i członkowie komisji.

§ 8. 1. Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej należy ogłosić właścicielowi ogiera niezwłocznie po dokonaniu oględzin.

2. Orzeczenie to jest ostateczne.

§ 9. 1. Komisje kwalifikacyjne wydają właścicielom ogierów uznanych świadectwa uznania, według wzorów podanych w załącznikach Nr 1 i 2.

2. W przypadku przeprowadzenia ogiera uznanego zgodnie z § 4 na stały postój do innego województwa, uznanie ogiera winno być potwierdzone przez wojewódzki zarząd Związku Samopomocy Chłopskiej właściwy dla no-

wego miejsca postoju ogiera; uznanie ogiera wygasa, jeżeli należy on do rasy lub typu, uznanego za nieodpowiedni dla obszaru, na którym ma nowe miejsce stałego postoju.

§ 10. Członkowie komisji kwalifikacyjnej i lekarz weterynaryjny nie będący pracownikami państwowymi otrzymują za czas czynności w komisjach kwalifikacyjnych zwrot kosztów podróży i diety według zasad i norm, ustalonych dla urzędników państwowych w VI grupie uposażenia, oraz, jeżeli nie są również pracownikami instytucji samorządowych, wynagrodzenie w wysokości równej należnym dietom.

Do art. 5.

§ 11. 1. Właściciele ogierów dwuletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je corocznie najpóźniej do 1 kwietnia do zarządów gmin, w których obrębie ogierzy mają miejsce stałego postoju i zawiadamiać zarządy gmin o wytrzebień lub pozbyciu ogiera, a także o jego padnięciu.

2. Ogierzy, przyprowadzone na stały postój z innych gmin, powinny być zgłoszone w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po przyprowadzeniu.

3. Zarządy gmin prowadzą spisy ogierów dwuletnich i starszych, mających w gminie miejsce stałego postoju i dokonywują w tych spisach skreśleń i uzupełnień na podstawie wiadomości, zgłaszanych przez właścicieli ogierów, na podstawie spisów dokonywanych przez sołtysów lub na podstawie wiadomości w inny sposób powziętych. Spisy te zarządy gmin dostarczają komisjom kwalifikacyjnym w dniu i miejscu, wyznaczonym na przegląd ogierów.

§ 12. 1. Nie podlegają zgłoszeniu, wciągnięciu do spisu oraz doprowadzeniu przed komisję kwalifikacyjną ogierzy:

- a) Państwowych Zakładów Chowu Koni,
- b) mające miejsce stałego postoju w Bydgoszczy, Bytomiu, Chorzowie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Szczecinie, Warszawie i Wrocławiu,
- c) przygotowywane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności lub biorące udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych,
- d) pracujące stale w kopalniach pod powierzchnią ziemi,
- e) używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych, serologicznych lub leczniczych,
- f) znajdujące się w zwierzyńcach jako okazy,
- g) biorące udział w popisach na arenach cyrkowych.

2. Okoliczności, uzasadniające zwolnienie od zgłoszenia ogiera do zarządu gminy i od

doprowadzenia przed komisję kwalifikacyjną w myśl ust. 1 pkt c) do g), powinny być stwierdzone zaświadczeniem, a mianowicie: okoliczności, określone w ust. 1 pkt c) — przez instytucję urządzającą wyścigi konne, w pkt d) — przez właściwy okręgowy urząd górniczy, w pkt e) — przez kierownika zakładu naukowego, serologicznego lub leczniczego, w pkt f) i g) — przez powiatową władzę administracji ogólnej.

3. Właściciele, zwolnieni od doprowadzania ogierów przed komisje kwalifikacyjne na podstawie przepisów ust. 1, mogą doprowadzać ogierzy te przed komisje kwalifikacyjne w celu ubiegania się o uznanie ogierów za odpowiednie do hodowli.

Do art. 6.

§ 13. Po zakończeniu przeglądów ogierów wojewódzkie zarządy Związku Samopomocy Chłopskiej sporządzają spisy ogierów nieznanych, podlegających przymusowemu wytrzebień, oraz przesyłają je do właściwych powiatowych władz administracji ogólnej celem sprawdzenia, czy ogierzy te zostały wytrzebione we właściwym terminie. W przypadkach, gdy właściciele ogierów nieznanych uchylają się od obowiązku dobrowolnego wytrzebień ogierów, starosta zarządza konfiskatę ogierów.

§ 14. Jeżeli właściciel nieznanego ogiera nie jest w możności z powodu ubóstwa wytrzebić go własnym kosztem, starosta na prośbę i ryzyko właściciela zarządza wytrzebienie na koszt państwa przez organa służby weterynaryjnej państwowej lub samorządowej.

§ 15. Nie podlegają wytrzebień ani też konfiskacie ogierzy wyszczególnione w § 12.

Do art. 7.

§ 16.1. Właściciele ogierów uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych tymi ogierami klaczy oraz wydawać świadectwa pokrycia według wzorów, stanowiących załącznik Nr 3 do niniejszego rozporządzenia. Wojewódzkie zarządy Związku Samopomocy Chłopskiej będą dostarczały druki za opłatą, ustaloną za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Właściciele ogierów uznanych winni zwracać właściwym zarządom wojewódzkim Związku Samopomocy Chłopskiej rejestry pokrytych klaczy po zakończonym okresie stanowienia, a najpóźniej do 1 października każdego roku.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 339).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł